

ga, vzemó v svojo sredo in on sam — letí kakor ptič . . . Mati njegova ga vidi ter ga smeje pozdravlja. „Mamica, kako nebeško je tú!“ — Zopet ga pritiskajo k sebi lepi otroci. Pankracij pa jim pripoveduje o punicah za steklom. „Pa kdo ste, ljubeznivi dečki in deklíce mile?“ — poprašuje jih ljubkovaje. „Otroci smo, ki nismo imeli nikoli božičnega drevesca!“ — odgovoré mu. In Pankracij sliši, da so bili óni ravno taki ubožni na zemlji, kakor on. Nekateri so zmrznili, drugi zgoreli, drugi pomrli od gládí, tretji zaradi udarcev, drugi zopet vsled hudih bolezni . . . a sedaj so pri dobrem Bogu angeljci v svetlo-belih krilih, ki nje in njihove ubožne stariše blagoslavlja . . . „Oj kako nebeško je tú!“ . . .

Na božično jutro pa so našli hlapci za drvmi človeško telesce zmrzneno; bilo je telesce neznanega jim dečka . . . Oj ti ubogi Pankracij! . . .



Zimska pripovedka.

(Iz knjige: „Mateři douška,“ napisala Vilma Sokolová, preložil —è.)

Bilo je zimskega popóludne. Otročička sta se vže do sita naigrala in se vrtela okolo babice. Bilo jima je najlepše pri babici. Zнала jim je ta dobra starka pripovedovati toliko lepega, da bi jo poslušala od jutra do večera. — „Babica, zlata babica, pripovedujte nama pripovedko!“ — prosila sta mala nagajivčka in vže so se ovijale okolo babičinega vratú štiri otročje ročice.

— Saj me bodeta zadušila! — branila se je smijoč babica tima malima sitnežema — kje bi nabrala toliko pripovedek?

— Oj imate vže spravljeno jedno za naju — govoril je Miloš.

— Glej, glej, kje pa vender, menda vender ne v vrečici? — odgovarjala je šaljivo babica. — Le poglejta, poniglavčka moja, da je dno prazno, vse pripovedčice so vže vzletele iz nje — in obrnila je babica narobe svojo kožnato vrečico.

— Saj jih imate spravljene drugje, babica zlata — hitela je Jaruška in gladila sè svojo ročico babičino nagubano lice.

— Nimam, otročička nimam. Pa saj danes mojih pripovedek ne potrebujeta. Gospod Bog vama piše danes sam veliko, resnično pripovedko. —

— Gospod Bog, a kje? — popraševala sta se začudeno otroka.

— Le poglejta na okno, pa bodeta videla! — odgovorila jima je babica.

Oba otroka sta pristopila k oknu. Kamor koli sta pogledala, videla sta samó sneg, beli, čisti sneg. Majhen vrt tam pod oknom, za njim vorna cesta, za njo široko polje, a tam v daljavi gore z malimi hólmei, vse, kamor koli si pogledal, vse je bilo pokrito sè snegom, a po zraku so letale bele snežinke.

— Babica, vidiva samó sneg! — govorila sta otroka babici.

— A to so baš črke óne pripovedke, katero piše na zemljo sam gospod Bog — tolmačila je babica.

— To so črke? — čudila sta se otroka.

— Dà, dà — pritrjevala je babica. — Ko začnè briti mrzel veter in mraz pihati na zemljo, takrat pošlje gospod Bog svoje angeljčke, ti jemljó iz belih in

sivih rutic srebrne črkice in je sipljejo iz nebá. In črkice leté doli, doli in pišejo pripovedko. Pred nami je vsa napisana in blagor ónemu, kateri jo umé čitati in si jo dobro zapiše v svoje srčee — pristavila je babica.

— Oj babica, naučíte tudi naju čitati to pripovedko — prosila sta Miloš in Jaruška — to mora biti krasna pripovedka! —

— Prebrala jo bodem vama, mila otročiča, kratka je, pa si jo bodeta tem bolje zapomnila. Nù, le čujta, kakó se glasí:

„Bodita usmiljena! Ne pozabita ptičkov. Vso vzpomlad, vse leto so čuvali vaše vrtove in polja ter vaju razveseljevali sè svojo milo pésenco. Ne dajta da bi ubožčeki poginili sedaj v hudej zimi, posipljita jima peščico zrníc.

Bodita usmiljena! Ne pozabita svojih síromašnih bližnjih! A to so otročiči, kateri še ne umejo delati, to so starčki, kateri več delati ne morejo, to so siromaki in nesrečniki, kateri ne morejo dobiti dela, vsi ti so vajini bratje in sestre. Gospod Bog je dal zato jednemu več, da čuti v svojem srei, kako sladko je pomagati drugim.“ —

Babica je utihnila. Miloš in Jaruška nista mogla obrniti svojih očesec od okna, gledaje beli sneg, a vsako dobro dete lahko ugane, da sta si hotela utisniti globoko v srcé, od samega gospoda Boga napisano krasno in resnično pripovedko:

„Bodita usmiljena!“



M u h e.

(Basen.)

Mjedilnej shrambi zvrnil se je lonec s strdjó. Brž so prihitele muhe ter jo jele srebati. Strd je bila tako sladka, da niso hotele nehati. A noge so jim obtičale v strdi in — odleteti niso mogle. Obupno so sedaj zdihovalé: „Oj nesrečnice, ki moramo vsled kratkega veselja poginiti!“

Takó je dostikrat požrešnost vzrok premnogih nezgod tudi mej ljudmi.

(Aesop. prev. P. F. G.)



— Zvončan

Le moli, o dete, le moli!

Oj dete, ko k nebu obračáš očí,
K molitvi sklepa je ročice,
Krog tebe se prostor svetišče mi zdí,
Obrazek pa — angeljsko lice.

Kot zôr ti je čisto nedolžno okó,
Molitev kot spév je nebeški,
Srcé mi velí, da vsled tebe nebó
Osreči ves narod človeški.

Kolenca upógnena — vérnosti znam,
Spojéni ročici — nadéje,
V očescih odséva ljubezni ti plam,
Ki dušo od znotraj ti greje.

Oj dete, ko k nebu obračáš očí,
Krasnejše pač nisi nikoli!
Veselja mi gáneno srce kipí:
Le moli, o dete, le moli!

A. Medved.

